

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος εικοστός.

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρροῦνται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. Ἐκάστη ἔτους καὶ εἶνε ἑτησία. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδὸς Σταδίου 32.

22 Σεπτεμβρίου 1885

Ἀρχόμεθα σήμερον, καθ' ἃ προηγείλαμεν, τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νεωτάτου ἔργου τοῦ διακεκριμένου ἡμῶν λογίου κ. Δ. Βικέλα, ὅπερ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «De Nicopolis à Olympie, lettres à un ami» ἐδημοσιεύθη πρό τινας γαλλιστὶ ἐν Παρισίοις. Τοῦ κ. Βικέλα τὸ ὄνομα, ὡς συγγραφῆος τοῦ Λουκῆ Λάρα καὶ δεξιωτάτου μεταφραστοῦ τοῦ Σαίξπηρ, ἐκτὸς πλείστων ἄλλων εὐδοκίμων αὐτοῦ διατριβῶν, οὐ ἔρεικε ὅπως κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῶν ὑπὲρ τῆς νέας αὐτοῦ συγγραφῆς· ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τούτων τὸ βιβλίον τοῦ κ. Βικέλα ὡς ἐκ τῆς ὕλης αὐτοῦ προώρισται νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν Ἑλλήνων ἀναγνωστῶν, οἵτινες ἢ θέλουσιν ἀναγνωρίσει ἐν αὐτῷ τὴν φύσιν οἰκείων καὶ προσφιλῶν χωρίων, ἢ θέλουσι γνωρίσει τῆς ἰδίας πατρίδος, τῆς μικρᾶς, ἀλλ' ἐν τοῖς πλείστοις ἀνεξερουνήτου ἔτι, νέας γωνίας καὶ ὄψεις.

Τοῦ βιβλίου, οὗτινος τὴν ἐξελληνισιν ἐφιλοπόνησεν ὁ συγγραφεὺς χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Ἑστίας, προτάσσονται τὰ ἐξῆς ἐν εἰδῇ προλόγου: «Αἱ ἐπιστολαὶ αὐτὰ ἐγράφησαν κατὰ τὴν διάρκειαν βραχείας περιόδου κατὰ τὰς δυτικὰς ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἦσαν δὲ προωρισμένα: εἰς δημοσίευσιν, ὡς ὁ ἀναγνώστης εὐχρῶς θὰ ἴδῃ. Παραδίδων αὐτὰς εἰς τὸν τύπον, ὑπέκωμ εἰς τὴν παρακίνησιν τοῦ φίλου μου μαρκησίου de Queux de Saint Hilaire πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπηυθύνοντο, καὶ ὅστις ἐνόμισεν ὅτι ἴσως ἀναγνωσθῶσι μετὰ τινας περιεργείας ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων, ὡς αὐτὸς οὗτος, εἰς τὰς βαθμιαίας τοῦ ἡμετέρου Ἐθνικοῦ προόδου.» Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι θέλουσι δοκιμάσει ἀσθηματὶ τὴν ἡδύτονον τῆς ἀπλῆς περιεργείας οἱ διεξερχόμενοι τὰς ἐπιστολάς ταύτας, ἐν αἷς ὁ συγγραφεὺς περρωτῆ τῇ γραφίδι ἐνδιατρίβει εἰς φυσικὰς καὶ ἠθογραφικὰς ἐξεκονήσεις τῶν πλοίων, τῶν θέσεων, καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ παντὸς ἀξίου λόγου κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐκδρομῆς αὐτοῦ, περιγράφων ἐδῶ μὲν τὸ κάλλος τῶν ἑλληνικῶν βουνῶν, ἐκεῖ δ' ἀφιέμενος εἰς ἀναμνήσεις περιόδου ἀγώνος, ὅτε μὲν παρέχων πληροφορίας περὶ τῆς ἐμπορικῆς καὶ κοινωνικῆς προόδου πόλεως τινας, ὅτε δὲ χαράσων τὴν σκιαγραφίαν περιέργου τινὸς τύπου νεωτέρου Ἑλληνος.

Ἄλλὰ πᾶσα ἡμῶν σύστασις περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου ἀποβαίνει περιττὴ μετὰ τὰ γραφέντα περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ ἐγκρίτῳ γαλλικῷ τύπῳ. Ἰδίᾳ δὴ ἐκ τῶν σπουδαιότερων φύλλων τῆς γαλλικῆς δημοσιογραφίας, ὁ Χρόνος καὶ ἡ Νέα Ἐπιθεώρησις, ἐδημοσίευσαν ἐκτενεῖς ἀναλύσεις τῶν ἐπιστολῶν, ὀφειλομένας εἰς ἐπισημοὺς γραφίδας, τιμῶσας δ' οὐχ ἤττον τοῦ συγγραψάντος τὴν ἡμετέραν πατρίδα, τὴν ὅποian οἱ πλείστοι ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ γινώσκουσιν ἔτι μόνον ἐκ τῶν εὐφυῶν καὶ ἐφραγμένων, ἀλλ' ἀδίκων ἐν πολλοῖς, βιβλίων τοῦ Ἀμποῦ. Ὁ κ. Βικέλας εἰλικρινῶς καὶ μεμετρημένως ἀνομολογήσας τὰς ἐπιτελεσθείσας παρ' ἡμῶν προόδους, χωρὶς νὰ ἀποκρύψῃ καὶ τὰ παραμένοντα ἐλαττώματα, μεταδούς τοῖς ξένους ἀρίστως ἐντυπώσεις

περὶ Ἑλλάδος, καὶ γενόμενος αἴτιος ἐπ' ἐσχάτων νὰ ὀμιλήσωσιν εὐφῆμως περὶ αὐτῆς, παρέχει πολλοῦ λόγου ἀξίαν ὑπηρεσίαν, εἰς τὴν ἐκθρέψασαν αὐτὸν πατρίδα.

Σ. Τ. Δ.

ΑΠΟ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΕΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑΝ

Ἐπιστολαὶ πρὸς φίλον. (1)

Α.

Ἐπὶ τῆς «Θεσσαλίας», τῇ 19 Ἀπριλίου 1884.

Φίλιτατε,

Μὴ ἀπατηθῆς ἐκ τῆς ἡμερολογίας τῆς ἐπιστολῆς μου. Δὲν σοῦ γράφω ἐκ τῆς νεωστὶ προσαρτηθείσης εἰς τὸ μικρὸν βασιλεῖόν μας ἐπαρχίας, ἀλλ' ἐξ ὁμωνύμου Ἑλληνικοῦ ἀτμοπλοίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διαπλέω κατὰ ταύτην τὴν ὥραν τὸν Κορινθιακὸν κόλπον. Ποῦ διευθυνόμενος; Τοῦτο κ' ἐγὼ δὲν τὸ ἠξέυρω ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἐπεβίβασθημεν σήμερον τὸ πρῶτὸ εἰς Πειραιᾶ, δύο φίλοι μου κ' ἐγώ, χωρὶς νὰ ὀρίσωμεν ἐκ τῶν προτέρων τὸ δρομολόγιόν μας, ἐπὶ σκοπῷ νὰ περιπλανηθῶμεν ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας, εἴτε εἰς τὴν Πελοπόννησον εἴτε εἰς τὴν Στερεάν, ἀναλόγως τῶν πληροφοριῶν τὰς ὁποίας θὰ λάβωμεν εἰς Πάτρας, ἢ καὶ πρὸ τῆς ἀφίξεώς μας ἐκεῖ. Ἀπεφασίσαμεν χθὲς τὸ ἐσπέρας ἐξ ἀπροόπτου τὴν περιόδειαν μας, ὥστε δὲν ἔμμενε καιρὸς διὰ νὰ ἐξετάσωμεν πότε ἀναχωροῦν καὶ πῶς συναντῶνται τὰ διάφορα ἀτμοκίνητα τῶν τριῶν Ἑλληνικῶν ἐταιριῶν, διὰ τῶν ὁποίων συγκαίνωνοῦν οἱ λιμένες μας.

Πρόδος καὶ τοῦτο. Ἄλλοτε τοιοῦτου εἶδους ἐκδρομαὶ δὲν ἐγίνοντο. Ὁ περιηγητὴς ἐλάμβανε τὰ μέτρα του εἰς Ἀθήνας προτοῦ ἀναχωρήσει, ἐγνώριζε δ' ἐκ προοιμίων τὸν προορισμὸν του· καὶ τοῦτο τόσῳ μᾶλλον καθόσον δὲν ἠδύνατο νὰ ποικίλλῃ πολὺ τὸ δρομολόγιόν του, ἐὰν σκοπὸς του ἦτο ὁ δι' ἀτμοπλοίου περίπλους τῆς Ἑλλάδος. Ὡς πρὸς τὰ ἐνδότερα, μόνον τολμηροὶ

(1) De Nicopolis à Olympie. Lettres à un ami. Paul Ollendorf. Paris.

τινες Ἀγγλοι, ἢ τῆς Γαλλικῆς σχολῆς οἱ ἑταῖροι, ἐλυόμενοι ἀπὸ τὰς δυσκολίας αὐτὰς τοῦ ἐπιχειρήματος ἢ ἀπὸ τὸ γόητρον τῶν ἀρχαιολογικῶν ἑρευνῶν, περιήρχοντο ποῦ καὶ ποῦ τὰς κοιλάδας καὶ τὰ δύσβατα ὄρη μας, ἔφιπποι ἢ ἐπὶ ἡμιόνων, ἢ καὶ πεζοί, ἐκτιθέμενοι ἐνίοτε εἰς τὸν κίνδυνον συναντήσεων δυσαρέστων, παρεκτὸς ἐὰν συνωδεύοντο ὑπὸ χωροφυλάκων. Ἄλλ' ἔκτοτε ἤλλαξαν τὰ πράγματα. Ἐν πρώτοις, συνοδίας ἀνάγκη δὲν ὑπάρχει, ἢ ληστεία ἐξέλιπε καὶ δύνασαι νὰ διέλθῃς σήμερον τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ ἄκρον εἰς ἄκρον μὲ ἀσφάλειαν μεγαλειτέραν ἢ—μὴ πρὸς βᾶρος,—τὰς ἀποκέντρους συνοικίας τῶν Παρισίων. Δεύτερον, αἱ γραμμαὶ τῶν ἀτμοκινήτων ἐπολλαπλασιάσθησαν, ἔχομεν δὲ καὶ ὁδοὺς περισσοτέρας, παρεχούσας εἰς τινὰς ἐπαρχίας τὰ μέσα ἀνέτου συγκοινωνίας. Ἐν συνόλῳ, δύναται τις,—καθὼς ἡμεῖς σήμερον,—νὰ ἀναχωρήσῃ τὸ πρῶτ' χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ θ' ἀποφασίσῃ νὰ διευθυνθῇ τὴν ἐπαύριον.

Μετὰ τίνα ἔτη ἢ μεταβολὴ θὰ εἶναι κατὰ πολὺ ἐπαίσθητοτέρα, ἐὰν τὰ ἔργα τῆς ὁδοποιίας ἐξακολουθήσωσι μεθ' ὄσης ζήσεως καταβάλλει σήμερον περὶ αὐτὰ ἢ ἐνεστῶσα Κυβέρνησις. Ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος τελευτῆς ἐγκαινιάζονται οἱ Θεσσαλικοὶ σιδηρόδρομοι, ἐντὸς ἐνὸς ἔτους τελειοῦναι ἢ γραμμὴ ἀπὸ Ἀθήνας εἰς Κόρινθον (1) ἢ ὅποια, διχοτομουμένη ἐκεῖ, θὰ παρεκταθῇ μέχρις Ἄργους καὶ μέχρι Πατρῶν. Ἄλλη γραμμὴ διασχίζουσα τὴν Ἀττικὴν θὰ συνενώσῃ ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν τὰς Ἀθήνας καὶ τὸ Λαύριον. Γίνονται δὲ προσέτι διαπραγματεύσεις περὶ κατασκευῆς δύο μεγάλων γραμμῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἢ μία θὰ συνδέσῃ τὰς Ἀθήνας μετὰ τῆς Λαρίσης, ἢ δὲ θὰ ἀποτελέσῃ τὸ Πελοποννησιακὸν σύμπλεγμα. Περικτὸς τῶν σιδηροδρόμων, κατασκευάζονται καὶ σχεδιογραφοῦνται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ὁδοὶ ἀμαξίτου.

Ὡστε λοιπὸν ἐντὸς δέκα ἢ δεκαπέντε ἐτῶν δὲν θὰ λογίζεται ὡς κατῶρθωμα ἢ περιήγησις τῆς Ἑλλάδος. Οἱ περιηγηταὶ θὰ ἔρχονται ἐνταῦθα καθὼς πηγαίνουν τὴν σήμερον εἰς τὴν Ἑλβετίαν ἢ τὴν Σκωτίαν. Μὴ περιμείνης ἕως τότε! Ἐλθέ προτοῦ ἐκχυδαίτωσι τὴν κλασικὴν μας γῆν σμήνη ταξειδιωτῶν ποδηγετούμενα ἀπὸ τὸν ἐργολάβον Κούκ, προτοῦ ἀνεγερθῶσιν εἰς Δελφοὺς καὶ ἐπὶ τοῦ Ταυγέτου ξενοδοχεῖα μὲ ὑπηρετάς λαλοῦντας Ἀγγλιστί· ἐλθέ νὰ ἐκτεθῆς εἰς τὰς δυσχερείας τῶν ἀτελῶν εἰσέτι μέσων τῆς συγκοινωνίας μας καὶ εἰς τὴν ἀβεβαιότητα ἐάν, μετὰ μακρὰν ὁδοπορίαν, θὰ εὔρης τὴν νύκτα κατάλυμα ἀναπαυτικόν· ἐλθέ νὰ ἐπισκεφθῆς τὰς μικρὰς πόλεις τῶν ἐπαρχιῶν μας προτοῦ ἐκάστη αὐτῶν γείνη εἶδος Ἀθηνῶν ἐν μικρῷ, προτοῦ τὰ

ἄνοστα Εὐρωπαϊκὰ πανταλόνια ἀντικαταστήσωσι πανταχοῦ τὴν χαρίεσσαν φουστάνελαν· ἐλθέ νὰ μᾶς ἴδῃς προτοῦ ἐκπολιτισθῶμεν καθ' ὀλοκληρίαν. Ἄλλὰ μὴ βραδύνῃς, διότι φοβοῦμαι μὴ δὲν προφθάσῃς μετ' οὐ πολὺ θὰ γεινώμεν ὅλοι Εὐρωπαῖοι καθ' ὅλα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦτο εἰσέτι δὲν κατωρθώθη, εἰς τὰς ἀποκέντρους τοῦλάχιστον ἐπαρχίας, καὶ ἰδοὺ διατὶ μετὰ τοσαύτης προθυμίας ὑπάγω νὰ περιπλανηθῶ ὀλίγον εἰς τὴν πέρα τῶν Ἀθηνῶν Ἑλλάδα.

Ἐξ ὅσων ἐπὶ τῆς Θεσσαλίας ἐπληροφόρηθῃμεν εἰκάζω ὅτι θὰ διευθυνθῶμεν πρὸς βορρᾶν, τοῦτο δὲ συνδυάζεται καὶ μὲ τὴν ἐνδόμυχον ἐπιθυμίαν μου, ἀλλ' ἢ ὀριστικῆ ἀπόφασις θὰ ληφθῇ εἰς Πάτρας. Δὲν ἀπέχομεν πολὺ ἐκεῖθεν, θὰ ἤμεθα δὲ καὶ πλησιέστερον, ἐὰν δὲν μᾶς ἔκοπτε τὸν δρόμον φοβερὰ καταιγίς. Φαίνεται ὅτι τοῦτο συχναὶς συμβαίνει εἰς τὸν κόλπον τῆς Κορίνθου κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν τοῦ ἔτους. Ἡ κακοκαιρία ἐπρομηνύετο ἀφότου, διελθόντες τὸν ἰσθμὸν ἐφ' ἀμάξης, ἐπεβιάσθημεν ἐπὶ τῆς Θεσσαλίας. Τὰ νέφη ἐπεκράτητο πυκνὰ καὶ σκοτεινὰ εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν,—ὁ βαρὺς οὐρανός, ἀντὶ τῆς συνήθους Ἑλληνικῆς διαυγείας του, σοῦ ἀνεκάλει τὴν ὀμιχλώδη ἄρκτον,—μόλις διεκρίνοντο ἀπὸ τὸ ἀτμύπλοιον αἱ ὠραῖαι κατάφυτοι ἄκται τῆς Πελοποννήσου,—ὁ ἥλιος δὲν ἐφώτιζε τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰς ἀγροτικὰς κατοικίας, τὰς ἐν μέσῳ καλλιεργημένων γαιῶν διεσπαρμένας. Δεξιόθεν, τὰ νέφη ἀπέκρυπτον τὰ ὄρη τῆς Στερεᾶς. Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐξέσπασεν ἡ καταιγίς. Κερανοὶ ἐπὶ κεραυνῶν καὶ χεῖμαρροι βροχῆς! Ἀδύνατον νὰ μείνῃ τις ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Κατέφυγα ἐντὸς τῆς αἰθούσης τοῦ πλοίου, ὅπου, καθὼς βλέπεις, δὲν μένω ἄεργος.

Ἄλλὰ μὴ νομίσης ὅτι γράφω μὴ ἔχων πῶς ἄλλως νὰ ἐξοδεύσω τὴν ὥραν. Ἀπ' ἐναντίας, μοῦ ὀφείλεις ὀλίγην εὐγνωμοσύνην διότι, χάριν σου, ἀποσπῶμαι ἀπὸ ζωηρὰς ὀμιλίας ἀνταλλασσομένας γύρω τῆς μακρᾶς τραπέζης, μίαν γωνίαν τῆς ὁποίας μετέτρεψα εἰς γραφεῖον. Οἱ δύο μου φίλοι (δὲν σοῦ ἀνέφερα ὅτι εἶνε ἀδελφοί) λαμβάνουν μέρος ἐνεργὸν εἰς τὴν περὶ ἐμὲ ἀνταλλαγὴν ἰδεῶν, διακόπτομαι δ' ἐνίοτε διὰ ν' ἀκούσω ἢ διὰ νὰ εἶπω κ' ἐγὼ ποῦ καὶ ποῦ τὸν λόγον μου.

Γνωρίζεις ἐκ πείρας πόσον ἡ θάλασσα ἐξοικειώνει ταχέως τοὺς συνοδοιπόρους. Μεταξὺ Ἑλλήνων γίνεται συνήθως ἐντὸς ὠρῶν ὅ,τι ἀλλαχοῦ γίνεται ἐντὸς ἡμερῶν, ἢ δὲ συζητήσις ἣτις ἤρχισε μὲ τὸ ἐπίσημον «Κύριε» τελειοῦναι μὲ τὸ ἀφελές «Ἀδελφέ». Ἐννοεῖται ὅτι ἡ γνωριμία διευκολύνεται περισσότερον, ἅμα ὁ συνοδοιπὸρος ἀκούσῃ τὸ ὄνομά σου, διότι βεβαίως αὐτός, ἢ ὁ πατήρ ἢ ὁ ἀδελφός του ἐγνώρισε τὸν πάππον σου, ἢ τὴν θείαν σου, ἢ τὸν ἐξ' ἀδελφόν σου, ἐὰν δὲν σ' ἐγνώ-

(1) Ἡ γραμμὴ αὕτη, ὡς καὶ ἡ τοῦ Λαυρίου, συντελεσθεῖσα ἔκτοτε, λειτουργεῖ ἤδη ταχτικῶς. Σ. τ. Ε.

ρισε πρὸ ἐτῶν σὲ τὸν ἴδιον. Ταῦτα μεταξύ Γάλλων δύσκολα διότι εἴσθε τεσσαράκοντα ἑκατομμύρια, ἀλλ' εἴμεθα δύο μόνον ἑκατομμύρια ἡμεῖς, οἱ ὑπήκοοι τοῦ βασιλέως Γεωργίου.

Ἐντούτοις ἡ ταχύτης τοῦ ἀτμοπλοίου ἐλαττοῦται, ἡ δὲ βροχὴ πρὸ ἀρκετῆς ὥρας ἔπαυσεν. Ὑποθέτω ὅτι πλησιάζομεν εἰς τὸν λιμένα. Ὑπάγω νὰ ἴδω.

Υ. Γ. Ἐφθάσαμεν. Ἡ ὥρα εἶναι ἑννέα, τὸ δὲ θέατρον τῶν Πατρῶν εἶναι ἀπόψε κλειστόν. Ἐπεθύμουν νὰ ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον τὰς εὐθείας ὁδοὺς, αἱ ὁποῖαι καταβαίνουσαι μέχρι τοῦ λιμένος φαίνονται τόσον ὠραῖαι ἀπὸ τὸ κατάστρωμα μὲ τὴν διπλὴν σειρὰν τῶν φανῶν των. Δὲν ἐπεσκέφθην ποτὲ μέχρι τοῦδε τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν, ἀλλὰ θὰ τὴν ἴδω ἐπιστρέφων ἐκ τῆς περιουσίας μας μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Αὐριον ἀναχωροῦμεν διὰ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον. Τὸ δι' ἐκεῖ ἀτμοκίνητον ἀποπλέει πολὺ πρῶτῃ, ὁ δὲ πλοίαρχος τῆς Θεσσαλίας ἀνέλαθεν εὐγενῶς νὰ μᾶς προμηθεύσῃ τὰ εἰσιτήριά ἀπὸ τὸ γραφεῖον τῆς Ἐταιρίας, ὥστε μετ' ὀλίγον ἐπιβιβαζόμεθα εἰς τὸ ἄλλο ἀτμόπλοιο, διότι ἡ Θεσσαλία ἀναχωρεῖ ἐντὸς τῆς νυκτός. Ἀποφεύγομεν οὕτω τὴν ἐνόχλησιν τῆς νυκτερινῆς μεταφορᾶς εἰς ξενοδοχεῖον καὶ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον πρῶτῃ πρῶτῃ εἰς τὸ ἀτμόπλοιο.

Β'

Λευκά, τῇ 20 Ἀπριλίου.

Μόλις ἐφθάσαμεν ἐνταῦθα, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Κερᾶ Λ. . . , τὸ ὁποῖον μᾶς ἐσύστησαν οἱ ἐπὶ τῆς Πάρου συνεπιβάται, μόλις ἐκαλοκαθίσασαμεν περιμένοντες ἀνυπομόνως τὸ δεῖπνον καὶ ἰδοῦ, Λευκάδιος ὑποκλινέστατος παρουσιάζεται. Ἐρχεται ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Ἐπάρχου. Ὁ κύριος Ἐπαρχος ἐρωτᾷ ἐὰν ἐπιτρέπομεν νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ. — Εὐχαριστοῦμεν πολὺ· θὰ λάβωμεν ἡμεῖς πρῶτοι τὴν τιμὴν νὰ τὸν ἐπισκεφθῶμεν. — Ὅρισμός σας, ἐκλαμπρότατε! Καὶ ὁ Λευκάδιος ἀποσύρεται ὀπισθοβατικῶς.

Εἰς οὐδένα τῶν τριῶν μας εἶναι γνωστός ὁ εὐγενῆς οὗτος ἔπαρχος. Τί μᾶς θέλει ἄρα γε, καὶ πῶς ἐπληροφόρηθῃ τὴν ἀφιξίν μας; Ἴσως ἀπὸ τοὺς συνοδοιπόρους μας. Ἄλλως τε, διὰ νὰ ἐλθωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον διεπεράσαμεν τὴν κυριωτέραν ὁδὸν τῆς πόλεως, καὶ μολονότι ὁ ἥλιος εἶχε δύσει, δυνάμεθα ἄνευ περιφραυτίας νὰ υποθέσωμεν ὅτι παρετηρήθη ἡ παρουσία μας εἰς τῆς Σαφροῦς τὴν πατρίδα.

Καὶ ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ ἐπάρχου μὲ τὰς πολλὰς ὑποκλίσεις καὶ τὸ ἐκλαμπρότατέ του! Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο μᾶς ἔδωκεν ἀφορμὴν σκέψεων φιλοσοφικῶν, ὡς πρὸς τὴν ἐξασκηθεῖσαν ἐπὶ τῶν Ἰονίων νήσων ἐπίδρασιν ἀπὸ τὴν μακρὰν τῆς Βενετίας κυριαρχίαν. Ἰδοῦ! πού ἄλλου τῆς Ἑλλάδος

ἤθελεν ἀποδοθῆ τοιοῦτος παρ' ἄξιαν τίτλος εἰς περιηγητὰς τόσῳ ὀλίγον ἐκλαμπρότατους; Ἐδῶ διατηροῦνται τὰ ἔθιμα τῆς Ἰταλίας. Ἐκεῖ βασιλεύει τὸ Eccellenza, καθὼς ἐδῶ τὸ Ἐκλαμπρότατε!

Ὁ μικρὸς ὑπρέτης τοῦ ξενοδοχεῖου διέκοψε τὰς ἱστοριοφιλοσοφικὰς ὁμιλίαις φέρων τὸ δεῖπνον. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγα λεπτὰ ὁ ὑπρέτης ἐπανερχεται δρομαῖος εἰς τὸ δωμάτιον: «Ὁ κύριος φρούραρχος εἶναι κάτω. Ζητεῖ τὴν ἄδειαν νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν ἐκλαμπρότητά σας.» — Καὶ πάλιν ἐκλαμπρότητες! Ἄς ὀριση.

Ὁ ἀξιωματικὸς παρουσιάζεται εὐσεβάστως εἰς τὴν θύραν, ἀλλὰ διὰ μιᾶς μειδιάμα χαρμύσσων διαδέχεται τὴν σοβαρότητα τῆς στρατιωτικῆς πειθαρχίας. Ἀνεγνώρισε τὸν νεώτερον τῶν φίλων μου καὶ προχωρεῖ φιλικῶς πρὸς ἡμᾶς. Τὸ μυστήριον ἐξηγεῖται· ἀδίκως ἀπεδώκαμεν εἰς τοὺς Λευκαδίους ἔλλειψιν δημοκρατικοῦ φρονήματος. Περιμένεται εἰς Λευκάδα ἡγεμῶν Γερμανὸς περιηγούμενος τὴν Ἑλλάδα, ἡ δὲ Κυβέρνησις διέταξε τὰς ἐπιτοπίους ἀρχὰς νὰ τῷ ἀποδώσωσι τὰς ὀφειλομένας τιμὰς. Ἴσως μέχρι τέλους ἀπεδίδοντο εἰς ἡμᾶς ἐὰν δὲν μᾶς ἀνεγνώριζεν ὁ φρούραρχος. Καθ' ὅλην τὴν πόλιν διεδόθη ἡ φήμη ὅτι ἤλθεν ἡ ἐκλαμπρότης του! Καθ' ὃ ὑψηλότερος, ἐλάβθα ἐγὼ τὴν τιμὴν νὰ ἐκληφθῶ ἀντ' ἐκεῖνον, οἱ δὲ δύο φίλοι μου ἀπετέλουν τὴν συνοδίαν μου.

Ἐγέλασαμεν πολὺ διὰ τὸ ἀστεῖον τῆς ὑποθέσεως. Ἐγέλασε καὶ ἡ ξενόδοχος μας, ἀλλ' ὄχι μὲ πολλὴν εὐθυμίαν. Ἡ Κερᾶ Λ. . . διατηρεῖ ἔχνη ὠραιότητος; ἡ ὁποία θὰ ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀγγλων. Εἶναι ὑποχρεωτικώτατη, προθυμοτάτη, προσπαθεῖ νὰ μᾶς εὐαρεστήσῃ, φαίνεται ὅμως ἔχουσα ἄλλου τὸν νοῦν της. Πηγαίνει, ἔρχεται, παρουσιάζεται, φεύγει! Ὁ πρεσβύτερος τῶν φίλων μου, ὅστις θέλει, ὡς τὸν Ὀδυσσεῖα, ὄχι μόνον νὰ βλέπῃ τὰ ἀστεία ἀλλὰ καὶ νὰ γνωρίζῃ τὸν νόον αὐτῶν, ἐπωφελεῖται τῶν διαλειμμάτων τῆς παρουσίας της διὰ νὰ ἐξάξῃ ἀπὸ τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι τῆς καλῆς μας ξενόδοχου πορίσματα περὶ τοῦ πῶς σκέπτονται οἱ συμπολιταὶ της, καὶ τὴν πολιορκεῖ μὲ παντοειδεῖς ἐρωτήσεις. — «Πέ μου τώρα, κερᾶ μου, λυπεῖσαι ὅτι ἔφυγαν οἱ Ἀγγλοι; — Ὅχι βέβαια! Καλοὶ ἄνθρωποι ἦσαν, μάλιστα οἱ ἀξιωματικοί, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις; Δὲν νοστιμεύσαι νὰ βλέπῃς τὸν ξένον νὰ προστάξῃ εἰς τὸν τόπον σου. Κ' ἔπειτα τί νὰ λυπηθῶ; Μὴ δὲν πηγαίνουν καλὰ τὰ πράγματα ὅπως εἶναι;»

Τὰ πάντα καλὰ ἐκτὸς ἐνός, τὸ ὁποῖον ἔλειπεν ἐπὶ Ἀγγλων. Τὴν στρατολογίαν δὲν ἀγαπᾷ ἡ ξενόδοχος μας. Δὲν ἔχει υἴων στρατιώτην, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις; Εἶναι σκληρὸν νὰ σοῦ παίρουν τὸ παιδί σου! Ἰδοῦ τὸ μόνον παράπονό της. Καὶ ἐξακολουθεῖ φεύγουσα καὶ ἐπιστρέφουσα μετὰ

προφανούς ἀνησυχίας. Ἐπὶ τέλους μᾶς ἐφάνηρωσε τὸ αἶτιον τῆς παραχῆς τῆς. Ἔχει ξένον ἀσθετῆ, ἐτοιμοθάνατον, — ἓνα νέον ἔμπορον ἐκ Πύργου, ὅστις ἦλθεν ὑγίης, καὶ τώρα. . . Ἄκουσα καὶ μετὰ βίας μᾶς ἐδήλωσε τὸ δεινὸν τῆς θέσεώς του, ἐφροβεῖτο μὴ μᾶς τρομάξῃ. Μᾶς ἐβεβαίωσε ὅτι τὸν περιποιεῖται ὡς ἓν ἦτο υἱὸς τῆς, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐγέμισαν δάκρυα. Μᾶς ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θ' ἀκούσωμεν τίποτε τὴν νύκτα, μολοντί τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενοῦς εἶναι ἄνωθεν τοῦ ἰδικού μας. Εἶναι περίλυπος ἢ πτωχὴ, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ μᾶς μεταδώσῃ τὴν λύπην τῆς καὶ προσπαθεῖ νὰ φανῇ εὐθυμος, νὰ μᾶς διασκεδάσῃ. Δὲν μᾶς ἔλειπεν ἡ καλὴ πρὸς τοῦτο θέλησις, ἀλλ' ὅμως τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ἀνοικτόκαρδον. Νκαὶ μὲν, δὲν τὸν γνωρίζεις τὸν ἄνθρωπον, δὲν τὸν εἶδες ποτέ, λέγεις μὲ τὸν νοῦν σου ὅτι ἐὰν ἀπέθνησκεν εἰς τὴν πατρίδα του τώρα, θὰ σοῦ ἦτο ὅπως ἀδιάφορον, — ἀλλ' ἐκεῖ ἐπάνω, ἄνωθέν σου! Σὲ χωρίζουν ἀπ' αὐτὸν αἱ σανίδες μόναι τοῦ πατώματος καὶ ἴσως τὴν νύκτα ἀκούσης τοῦ δυστυχῆ νέου τὸ ψυχομαχητόν! Ἄλλ' εἰς τὴν ζωὴν χρειάζεται φιλοσοφία! Ἄς προσπαθῶμεν νὰ καλοκοιμηθῶμεν τὴν νύκτα καὶ ἄς μὴ μετανοῶμεν εἰς μάτην ὅτι δὲν εἰμίναμεν ἐπὶ τῆς Πάρου.

Τὸ δωμάτιόν μας δὲν εἶναι πολὺ εὐρυχωρότερον τοῦ κοιτωνίσκου, τὸν ὁποῖον εἶχομεν καὶ οἱ τρεῖς ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου. Περιέχει καὶ αὐτὸ τρεῖς κλίνας, ἀνίσους καὶ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ποιότητα. Τὰς ἐμοιράσθημεν διὰ κλήρου καὶ μῶ ἔλαχεν ἡ μεσαία κατὰ τὸ μῆκος καὶ τὴν στερεότητα. Πρὸ ὀλίγου μᾶς διεσκέδασεν ἡ διανομή των, τώρα δὲν γελῶμεν. Αἱ! τοιοῦτος ὁ κόσμος! Πηγαίνωμεν νὰ ἴδωμεν τὴν πόλιν μὲ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἐὰν ὑπάρχει σελήνη.

Ἀπὸ τὰς Πάτρας μέχρι τῆς Λευκάδος ὁ σημερινὸς πλοῦς ἦτο σειρά ἀδιάκοπος εὐαρέστων ἐντυπώσεων. Ὁ καιρὸς ὡραῖος, ἡ θάλασσα μόλις ρυτιδουμένη ἀπὸ τὸν ἐλαφρὸν ἀέρα τοσοῦτον, ὥστε νὰ λαμβάνῃ βαθυτέραν ἀπόχρωσιν τὸ λαμπρὸν κυανῶν χρωμᾶ τῆς, — ἡ θεὰ ποικίλη καὶ μεγαλοπρεπής, — εἰς ἕκαστον λιμένα γνωριμίαι νέαι προστιθέμεναι εἰς τὰς παλαιὰς ἤδη ἀπὸ τὸν προλαβόντα λιμένα γνωριμίας, — πανταχοῦ δὲ ἀναμνήσεις! Ἐκάστου μέρους ἡ ὀνομασία ἀνακαλεῖ ἐνδοξα συμβάντα. Καὶ δὲν ἀνατρέχει εἰς μόνην τὴν κλασικὴν ἀρχαιότητα ὁ νοῦς, ἐνώπιον τῶν τόπων αὐτῶν, τοὺς ὁποίους ἡ μυθολογία ἐλάμπρυνεν ἢ ἐδόξασεν ἢ ἱστορία· ἡ Ῥωμαϊκὴ ἐποχὴ, ὁ μεσαιῶν, ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις ἀναζοῦν εἰς τὴν φαντασίαν σου ὅταν βλέπῃς τὰ ὄρη, τὰ ἀκρωτήρια, τὰ πελάγη ταῦτα, μάρτυρας βωβῶν τοσοῦτων καὶ τοιοῦτων συμβεβηκότων.

Νομίζεις ἄρα γε ὅτι δὲν δικαιούμεθα εἰσέτι νὰ μνημονεύωμεν τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 ὡς τελευταῖον κρίκον τῆς ἀλύσεως, τῆς ὁποίας τὴν

ἀρχὴν ἀποτελοῦν οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου; Πρέπει μήπως νὰ παρέλθῃ εἰσέτι μία ἑκατονταετηρίς, ἢ καὶ δύο, ὅπως ἡ ἀγλὺς τῶν αἰῶνων ἀναδείξῃ μεγαλύτερους τοὺς ἥρωας τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου, τοὺς γίγαντας τοῦτους τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος; Μὴ φρονεῖς, ὅτι μόνον ἀφοῦ οἱ ἀπόγονοὶ των, πληθυνόμενοι καὶ πλουτιζόμενοι καὶ εὐημερουντες ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ὁποίαν ἐκληρονόμησαν παρ' ἐκείνων ἐλευθέραν, τοῖς ἀνεγείρῳσιν ἀνδριάντας καὶ μνημεῖα, τότε μόνον ὁ ξένος περιηγούμενος τὴν Ἑλλάδα θὰ ἀναζητῇ τὸν τάφον τοῦ Διάκου παρὰ τὸν τάφον τοῦ Λεωνίδα; Ἴσως, — ἀλλ' ἐγὼ βεβαίως δὲν κατειχόμεν ὑπὸ τοιούτων ἐνδοιασμῶν σήμερον τὸ πρῶτ, ὅτε ἀπὸ τὴν θάλασσαν τῶν Πατρῶν ἔβλεπα ὑψούμενον ἀγερώχως ἀντικρὺ μου τὸ ὄρος τῆς Βαράσθας, τὴν ἀρχαίαν Χαλκίδα, τὸ ὄρος ὅπου ὁ Μελέαγρος ἀπέκτεινε τὸν Καλυδῶνιον κάπρον, εἰς δὲ τοὺς πρόποδας του τὴν χλοερὰν πεδιάδα, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας κρύπτεται αἰδημόνως ἐν μέσῳ τῶν θαλασσολιμνῶν τῆς ἡ πόλις τοῦ Μεσολογγίου. Ποσάκις ἤκουσα τὸ ὄνομα τῆς μετὰ συγκινήσεως προφερόμενον ὑπὸ γερόντων Γάλλων, ἀναπολοῦντων τὸν ἐνθουσιασμὸν μὲ τὸν ὁποῖον παρηκολούθησαν νέοι τὰς περιπετειᾶς τῶν δύο πολιορκιῶν τῆς καὶ τὸ ἄλγος των ὅτε διεδόθη τὸ ἄκουσμα τῆς πτώσεώς τῆς!

Σήμερον κατὰ πρῶτον τὸ εἶδα, τὸ ἔνδοξον Μεσολόγγι. Ἄλλὰ τὸ εἶδα μακρόθεν· τὸ ἀτμόπλοιον δὲν μᾶς ἐπερίμενε ἐὰν ἀπεβιβαζόμεθα. Σκοπεύομεν νὰ τὸ ἐπισκεφθῶμεν, ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, ἐπιστρέφοντες ἐκ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Ὑπομονὴ ἕως τότε!

Ἔνεκα τῶν ἀβαθῶν θαλασσολιμνῶν τὸ ἀτμόπλοιον μένει τόσῳ μακρὰν τῆς πόλεως, ὥστε μόνη ἡ πρώτη σειρά τῶν οἰκιῶν φαίνεται μακρόθεν λευκάζουσα ἐπὶ τῆς ἀπεχούσης παραλίας. Ἄλλοτε ἡ ἀποβίβασις ἐγίνετο μακρότερον ἔτι, εἰς τὸν Ἅγιον Σώστην, πρὸς δυσμάς τοῦ Μεσολογγίου, ὁπόθεν μετεφέροντο εἰς τὴν πόλιν οἱ ἐπιβάται διασχίζοντες ὅλην τὴν ἔκτασιν τῶν λιμνῶν. Ἐὰν ὁ ἄνεμος ἔπνεεν οὐριος, ὁ διάπλους ἐγίνετο ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ὥρῶν, ἀλλ' ἐνίοτε ἐπερίμεναν οἱ ἐπιβάται ὥρας πολλὰς, ἢ καὶ ἡμέρας, μέχρις οὐ κοπάσῃ ὁ ἐναντίος ἄνεμος. Πρὸ τινῶν ἐτῶν κατεσκευάσθη ὁδὸς ἐπιθαλασσία συνέχουσα ὡς γέφυρα τὸ Μεσολόγγι μὲ τὸ νησίδιον τῆς Τουρλίδος. Ἡ ἀπόστασις, ἐφ' ἀμάξης, εἶναι ἡμισείας περίπου ὥρας, ἐπειδὴ δὲ καὶ πάλιν τὸ ἀτμόπλοιον δὲν δύναται νὰ πλησιάσῃ πολὺ εἰς Τουρλίδα, ἀποβιβάζει μικρὸν ταξίδιον ἢ διὰ τῆς λέμβου μεταφορὰ εἰς τὴν ἀποβάθραν καὶ ἐκεῖθεν δι' ἀμάξης εἰς τὴν πόλιν.

Οἱ λεμβοῦχοι ὅμως τοῦ Μεσολογγίου δὲν εὐρίσκουν, ὡς φαίνεται, ἱκανὴν καὶ οὕτω τὴν ἀπόστασιν, διότι ἀντὶ νὰ περιμένωσι τὸ ἄρχαγμα τοῦ ἀτμοπλοίου, ἔρχονται εἰς προὔπαντήσιν του

εἰς τὸ πέλαγος, προτοῦ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητα του. Ἀμιλλώμενοι τίς πρῶτος θ' ἀναβῆ ἔπ' αὐτοῦ, κωπηλατοῦν ρωμαλέως καὶ προσκολλῶνται ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ τρέχοντος σκάφους. Τὸ πρᾶγμα εἶναι δύσκολον ὅσῳ καὶ ἐπικίνδυνον. Ἀνάγκη νὰ κανονισθῇ ἡ ὁρμὴ τῆς λέμβου ἀναλόγως τῆς ταχύτητος τοῦ ἀτμοπλοίου, νὰ γείνη δὲ ἡ προσκόλλησις εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν καὶ τοιοῦτω τρόπῳ, ὥστε νὰ μὴ κατασυντριβῇ ἢ καταποντισθῇ ὑπὸ τὴν ἔλικα ἢ λέμβος· ἐνῶ δέ, ἐπιδειξίως κυβερνωμένη, προστρίβεται εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἀτμοπλοίου, ὃ εἰς τῶν ναυτῶν, ὄρθιος ἐπὶ τῆς πρῶρας τῆς, μετὴν ἀρπάγην εἰς τὰς χεῖρας, προσαρμόζει αὐτὴν ἀκαριαίως ὅπου εὖρη καὶ ὅπως δυνήθῃ, καὶ μετὸς πόδας κερρωμένους εἰς τὴν λέμβον κρατεῖ τὴν ἀρπάγην, χωρὶς νὰ ἀνατραπῇ ἀπὸ τὴν βίαν τῆς συγκρούσεως. Καὶ τρέχει ἡ λέμβος, συρρομένη ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιο διὰ τῆς ἀρπάγης, τὴν ὅποιαν κρατεῖ ὁ ναύτης μέχρις οὗ ὁ σύντροφός του κατορθώσῃ νὰ δέσῃ ἀσφαλῶς τὸ σχοινίον ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου. Τότε ὁ εἰς τῶν λεμβούχων ἀναρριχᾶται ὡς σκίουρος, ἀναβαίνει εἰς τὸ κατάστρωμα, καὶ προσφέρει τὰς ἐκδουλεύσεις του εἰς τοὺς ἐπιβάτας. Οἱ ὅροι τῆς ἀποβιβάσεως συνομολογοῦνται ἀμέσως καὶ, ὡς ἐχέγγυον τῆς ἐκτελέσεώς των, ὁ λεμβούχος πετᾷ εἰς τὴν λέμβον τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ σκεύη τοῦ ἐκθάμβου ἐπιβάτου, προτοῦ εἰσέτι μετριάσῃ τὸν ὄρομον του τὸ ἀτμόπλοιο.

Ἐκ τῶν ἐξ λέμβων αἱ ὅποιαι ἤλθον εἰς προῦπάντησίν μας, μία μόνη ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ. Ἐμεινεν ὀπίσω μακράν, τόσῳ μακράν ὥστε ἐντὸς ὀλίγου μόλις τὴν διεκρίνομεν· ἡ ταχύτης μετὴν ὅποιαν ἀπεμακρυνόμεθα ἦτο ὡς μέτρον τῶν δυσκολιῶν τὰς ὁποίας ὑπερενίκησαν οἱ κατορθώσαντες νὰ προσκολληθῶσι εἰς τὰ πλευρὰ τῆς Πάρου. Ὁ ἀποτυχῶν, ἐὰν δὲν ἤκουσε τοὺς ἐμπαιγμούς τῶν ἐπιδειξιωτέρων συναδέλφων του, εἶδεν ὁμῶς μακρόθεν τὰ χλευαστικά σχήματά των.

Ἡ ἀψηφισία τοῦ κινδύνου θεωρεῖται, ὡς φαίνεται, διασκέδασις μεταξύ τῶν λεμβούχων τούτων. Τὸ κέρδος των δὲν θὰ ἦτο μικρότερον ἐὰν ἐπερίμενον ἡσύχως ἐκεῖ ὅπου τὸ ἀτμόπλοιο θ' ἀράξῃ. Πληροφοροῦμαι ὅτι τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς Πίτρας, ἀλλὰ χθὲς σοῦ ἔγραφα ἐνῶ ἐκυριεύετο ἐξ ἐφόδου ἡ Θεσσαλία. Σήμερον εἰς Μεσολόγγι παρηκολούθουν μετὰ πάλλουσαν καρδίαν τὰς περιπετείας τοῦ ναυτικοῦ ἐκείνου ἀγῶνος, δὲν ἤξευρα δὲ τί πρῶτον νὰ θαυμάσω, τὴν ἐπιδειξιότητα, τὴν σωματικὴν ρώμην, τὴν ευκινησίαν ἢ τὴν τόλμην τῶν γενναίων ἐκείνων θαλασσιῶν. Βλέπων αὐτοὺς ἀνεπόλουν τοὺς πυρπολητὰς τῆς Ἐπαναστάσεως. Μετὸιούτους ἀνθρώπους δύναται τις τὰ πάντα νὰ τολμήσῃ καὶ

τὰ πάντα νὰ κατορθώσῃ. Τοιοῦτοι ἐχρειάζοντο διὰ τὰ πυρπολικά καὶ θὰ χρειασθῶσι διὰ τὰς τορπίλας. Ριψοκινδυνεύει δὲ τις μετὰ θάρρους διπλασίον ὅταν ἔχῃ πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι ἴσως τὸ ὄνομα του προστεθῇ εἰς τὴν στήλην ὅπου ἐνεγράφη τὸ ὄνομα τοῦ Κανάρη!

Τὸ ἀτμόπλοιο, παραπλέον τὰς ἀκτὰς τῆς Αἰτωλίας, ἀπομακρύνεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπὸ τὰ πρὸς τ' ἀριστερὰ παράλια τῆς Πελοποννήσου, μέχρις οὗ ἐπὶ τέλους στραφῇ πρὸς βορρᾶν ἢ πρῶρα, κάμπτουςα τὴν δυτικωτέραν ἄκρην τῆς Αἰτωλίας. Ὁ πλοίαρχος τῆς Πάρου, ὠφελούμενος τῆς καλοκαιρίας, ἠθέλησε νὰ μᾶς δεῖξῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελώου καὶ διῆλθε διὰ τοῦ στενοῦ ἀναμέσον τῆς Αἰτωλικῆς παραλίας καὶ τῶν Ἐχινάδων νήσων. Τὰ ὑψηλὰ καὶ ἀπότομα ὄρη τῆς Στερεᾶς δεξιόθεν, πρὸς τ' ἀριστερὰ δὲ ἡ ἀλληλουχία τῶν χαριεστάτων ἐκείνων νησιδίων, ἀποτελοῦν γοητευτικὴν ἀληθῶς τὴν θέαν. Καθόσον τὸ ἀτμόπλοιο προχωρεῖ, ἀποκαλύπτεται τὸ μεταξὺ τῶν νήσων διάστημα, καὶ τότε τὸ βλέμμα ἐκτείνεται ἀνεμπόδιστον ἐπὶ τῆς κυανῆς ἐπιφανείας τοῦ Ἰονίου πελάγους. Ποῦ καὶ ποῦ μικρὰ τινα πλοῖα, ἢ καὶ ἀλιευτικὰ πλοίαρρα, μετὰ λευκὰ των πανία φωτιζόμενα ἀπὸ τὸν ἥλιον, δίδουν ζωὴν εἰς τὰ ἄλλως ἔρημα ἐκεῖνα μέρη. Ὁ ἀριθμὸς τῶν πλοίων αὐξάνει εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελώου, ὅπου εὐχαριστεῖται τις βλέπων ἐπὶ τέλους ποταμὸν ἀληθῆ, ἀφοῦ συνείησε ἐπὶ τινα καιρὸν δίδων τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὸν Κηφισὸν καὶ τὸν Ἰλισσὸν ἢ εἰς τὴν ζηρὰν κοίτην τοῦ Ἰνάχου. Τὰ ἄφθονα νερὰ τοῦ Ἀχελώου, ἀσπρίζοντα ὅλην τὴν θάλασσαν εἰς τὰς ἐκβολὰς του, ἐπέξηγοῦν τὸ νεώτερον ὄνομα του. Εἶνε τῶ ὄντι Ἀσπροπόταμος.

Ἐκεῖ, ἐπὶ τῶν ἄσπρων ἐκείνων νερῶν, μίαν Κυριακὴν τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου, κατὰ τὸ ἔτος 1571, ἔγεινεν ἡ φοβερὰ συμπλοκή, ἧτις ἀπεκάλυψε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν χριστιανικὴν Εὐρώπην τὴν δύναμίν της καὶ ἔθεσε διὰ παντὸς φραγμὸν εἰς τὰς κατακτήσεις τῶν Ὀθωμανῶν. Ἡ ναυμαχία ἐκείνη εἶναι γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ναυπάκτου, (1) ἧτις κεῖται ἐντὸς τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ἢ μᾶλλον εἰς τὸ στενὸν ὅπου τελειώνει ὁ Κορινθιακὸς καὶ ἀρχίζει τῶν Πατρῶν ὁ κόλπος. Ἐκεῖ, ὑπὸ τὰ τείχη τοῦ ὀχυροῦ φρουρίου, ἦτο πράγματι ὁ Τουρκικὸς στόλος, ἀλλ' ἐκείθεν ἐπλευσε πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελώου εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἐχθροῦ, μετὴν στερεὰν ἀπόφασιν νὰ τὸν καταστρέψῃ. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Χριστιανῶν Ἰωάννης ὁ Αὐστριακός, ὁ Δὸν Ζουάν, ἐκρυσπε τὸ πλεῖστον τοῦ στόλου του μεταξύ τῶν γλοερῶν νήσων τὰς ὁποίας παρεπλεύσαμεν. Εἶχε διακόσια

(1) Τὸ ὄνομα τοῦτο μεταβλήθη εἰς Νεπάκτον καὶ Ἐπαχτον ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῶν Ἰταλῶν, προσέθεσε τοῦ ἄρθρου, εἰς Lepanto.

καὶ δέκα πλοῖα, ἀλλ' οἱ Τούρκοι εἶδον κατ' ἀρχὰς πολὺ ὀλιγώτερα ἐνώπιόν των, ὅτε κατέπλευσαν μὲ τὰ τριακόσια πλοῖα των. Ἐξ αὐτῶν ἑκατὸν καὶ τριάκοντα ἐκυριεύθησαν ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν, περὶ τὰ ἑκατὸν δὲ ἐξώκειλαν εἰς τὰ παράλια καὶ ἐκάησαν. Οἱ νικηταὶ ἀπόλεσαν δεκαπέντε μόνον κάτεργα, ἀλλ' οἱ νεκροὶ καὶ οἱ τραυματῖαι των ἀνήρχοντο εἰς ὀκτὼ χιλιάδας. Ἐκεῖ ἀπεκόπη καὶ τοῦ Σερβάντη ὁ ἀριστερὸς βραχίον, ἀλλ' εὐτυχῶς τοῦ ἔμμενε ἡ δεξιὰ του χεῖρ διὰ τὴν γράψην μετέπειτα τὸν *Δὸν Κιστόρ*. Ἐθεώρησαν ἄρα γε οἱ Χριστιανοὶ ὡς ἀποζημιώσιν ἰκανὴν τὴν ἀπολύτρωσιν ἀνὰ δύο σιλάθων ἀντὶ ἐκάστου τῶν φρουρηθέντων ἢ τραυματισθέντων; Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐθραύσθησαν τὰ δεσμὰ δεκαπέντε καὶ ἐπέκεινα χιλιάδων ἀνδρῶν, ἀλυσιδέτων εἰς τὰς κώπας τῶν Τουρκικῶν κατέργων. Ὅποια ὑπαρξίς ἢ ἐλευσιὴ ζῶν τῶν δυστυχῶν ἐκείνων κατεργαρέων, οἵτινες ἦσαν οἱ γαιάνθρακες καὶ ὁ ἀτμὸς τῶν τότε πλοίων. Οὐδ' ἀπέτελουν τὰ πληρώματα τῶν κατέργων κακοῦργοι καταδικασθέντες εἰς δεσμὰ ἰσόβια, ἀλλ' ἔχθροὶ αἰχμάλωτοι, ἢ, ἐν ἑλλείψει τοιούτων, οἱ φιλήσυχοι κάτοικοι τῶν νήσων καὶ τῶν παραλίων, ἀρπαζόμενοι ἀνηλεῶς ἀπὸ τὰς ταπεινὰς ἐστίας των.

Ἐκ Μεσολογγίου ἀπεπλεύσαμεν τὴν δεκάτην πρωϊνὴν ὥραν. Τὴν πρώτην καὶ ἡμίσειαν μετὰ μεσημβρίαν προσωριμίζομεθα εἰς Ἀστακόν, κατὰ δὲ τὰς τρεῖς εἰς Μύτικα. Καὶ εἰς τοὺς δύο τούτους λιμένας καταλαμβάνεται τις ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ν' ἀποβιβάσθῃ, ὅχι πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν κωμοπόλεων, ἀλλὰ διὰ ν' ἀνιχνεύσῃ τὰς ὀπισθεν τῶν ὀρέων κρυπτομένας κοιλάδας. Ἐπεθύμουν νὰ περιέλθω ὅλην, εἰ δυνατόν, τὴν Ἀκαρονίαν, τοῦτο ὅμως δὲν γίνεται ἐντὸς δύο ἑβδομάδων. Ἄς θεωρήσωμεν τὴν σύντομον ταύτην περιοδείαν ὡς προοίμιον λεπτομερεστέρας περιηγήσεως ἄλλης, ὅπως ὁ ἀναγνώστης κόπται τὰ φύλλα νεοφανοῦς βιβλίου διὰ νὰ λάβῃ γινῶσιν τῶν περιεχομένων, μέχρις οὗ δυνηθῇ νὰ τὸ διέλθῃ ἐν ἡσυχίᾳ ὀλοκληρον.

Δὲν μαρτυρεῖ ὑπερβολὴν εὐημερίας οὔτε τοῦ Ἀστακοῦ οὔτε τοῦ Μύτικα ἢ ἄποψις. Βλέπει τις καὶ μακρόθεν ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιον ὅτι ὁ πολιτισμὸς δὲν εἰσεχώρησε πολὺ ἐκεῖ, ὅτι δὲν ἐξευρωπαϊσθησαν ἐντελῶς ἔτι οἱ κάτοικοι. Διὰ τοῦτο ἐξεπλάγημεν εἰς Μύτικα βλέποντες, μεταξύ τῶν φουστανελοφόρων ἐπιβατῶν, τοὺς ὁποίους μᾶς ἔφεραν αἱ λέμβοι, δύο κυρίας κομψὰς, δύο Εὐρωπαϊκάς· ἡ περιέργειά μας ἐξήρθη. Πῶς καὶ πόθεν τὰς ἔρριψεν εἰς αὐτὰ τὰ παράλια ὁ ἄνεμος; Ἄλλ' ἡ ἀδιακρισία ἐπιτρέπεται μεταξύ συνεπιβατῶν καὶ ἐντὸς ὀλίγου αἱ κυρίαὶ ἀποκρινόμεναι εἰς τὰς ἐρωτήσεις μας ἔλυσαν τὴν ἀπορίαν μας. Ἦσαν Ἰθακήσiai ἔχουσαι κτήματα εἰς τὴν περὶ κειμένην νῆσον Κάλαμον, ἦλθον δ'

ἐκεῖθεν εἰς Μύτικα διὰ νὰ ἐπιστρέψωσι διὰ τῆς Πάρου εἰς τὴν πατρίδα των τὴν Ἰθάκην. Δύναμαι νὰ προσθέσω ὅτι ἦσαν χαριεσσαὶ καθὼς ὅλαι σχεδὸν αἱ συμπατριώτισσαι τῆς Πηνελόπης ὅσας μέχρι τοῦδε ἐγνώρισα. Μοῦ ἀρέσκει καὶ ἡ ἰδιάζουσα εἰς τὴν πατρίδα των προφορὰ ὅταν τὴν ἀκούω ἀπὸ χεῖλη χαριέντα. Ἐπρόφερον ἄρα γε οὕτω καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Τηλεμάχου;

Ἡ νῆσος Κάλαμος ὀπότεν μᾶς ἤρχοντο αἱ κυρίαὶ ἐκεῖναι χωρίζεται ἀπὸ τὴν Ἀκαρονίαν διὰ στενοῦ πορθμοῦ, καθὼς καὶ ἡ Λευκάς, — ἡ ὁποία ὅμως διὰ μιᾶς ἄκρας τῆς προσκολλᾶται σχεδὸν εἰς τὴν Στερεὰν ἐκείνην. Μόνον κατὰ τὸ 1863 ἔπαυσε τὸ παρὰ φύσιν πολιτικὸν διαζύγιον καὶ τῶν δύο νήσων ἀπὸ τὴν λοιπὴν Ἐλλάδα. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπέτελουν καὶ αἱ δύο μέρος τοῦ Ἰονίου κράτους. Ἐνόσω ὅμως ἡ ἄντικρυ Στερεὰ ἐδεδεσπόζετο ὑπὸ τῶν Τούρκων, αἱ νῆσοι ἐκεῖναι ἐχρησίμευσαν εἰς τοὺς τυραννομένους κατοίκους τῆς ὡς παρηγορία, ὡς ἐλπίς καὶ ὡς καταφύγιον. Ναὶ μὲν, οὔτε ἡ Βενετία οὔτε ἡ Ἀγγλία μετέπειτα ἔδειξαν πολλὴν τρυφερότητα πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ὀπότε μάλιστα ἐπρόκειτο περὶ ἐλευθερίας ἢ ἀνεξαρτησίας. Ἄλλ' ἡ ζῶν τοῦλάχιστον ἦτο ἀσφαλὴς ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῶν χριστιανῶν, ἐπὶ δὲ τῆς Ἐπαναστάσεως χιλιάδες οἰκογενειῶν κατέφυγον εἰς τὴν ἀκατοίκητον τότε νῆσον Κάλαμον, διὰ νὰ σωθῶσιν ἀπὸ παντελεῖ ἐξολόθρευσιν, ὅτε οἱ στρατοὶ τοῦ Σουλτάνου κατήρχοντο ἀπὸ τὴν Ἠπειρον πρὸς κυρίευσιν τοῦ Μεσολογγίου. Ἀληθῶς, κατὰ τὸ 1822, ὁ ἀρμοστής τῶν Ἰονίων νήσων ἀπέστειλεν Ἀγγλους στρατιώτας διὰ νὰ βιάσῃ τοὺς πρόσφυγας νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πατρίδα των. Εἰς μάτην ἐζήτησαν οἱ δυστυχεῖς νὰ τοῖς ἐπιτραπῇ ν' ἀφήσωσιν εἰς Κάλαμον τὰ γυναικοπαιδα διὰ νὰ τὰ σώσωσι ἀπὸ τὴν σφαγὴν ἢ τὴν αἰχμαλωσίαν. Εἰς μάτην παρεκάλεσαν νὰ τοῖς δοθῶσι τοῦλάχιστον ὅπλα διὰ νὰ πολεμήσωσι πρὸς ὑπεράσπισίν των. Ἡ Ἀγγλικὴ οὐδετερότης ἔμεινεν ἀδυσώπητος καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ φύγωσιν ὅπως ἤλθον. Βραδύτερον ὅμως, ἰδίως κατὰ τὸ 1825, ἡ ἀπάνθρωπος ἐκείνη αὐστηρότης ἐχαλαρώθη καὶ μυριάδες Χριστιανῶν διεσώθησαν εἰς τὴν νῆσον Κάλαμον.

Ὅσῳ δὲν ἐλκύνουν ἐξ ἀποστάσεως τὸν θαυμασμὸν αἱ κωμοπόλεις Ἀστακός καὶ Μύτικας, τοσοῦτον ἀπ' ἐναντίας φαίνεται γοητευτικὴ ἡ ἀπέναντι τῆς Λευκάδος κειμένη Ζαβέρδα. Μὲ τὰς ἀναμέσον τῶν δένδρων κομψὰς οἰκίας τῆς καὶ τὴν χλοερὰν γύρω τῆς ζώνης καλλιεργημένης γῆς, φαίνεται ὡς ὅσας ἀληθῆς ἐπὶ τοῦ ὕψους ὅπου κεῖται. Ἡ θεὰ τῆς ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην τοῦ περιηγητοῦ τὰς θελκτικὰς πολίχνας τῶν λιμνῶν τῆς Ἑλβετίας ἢ τῶν ὄχθων τοῦ Ρήνου. Ἀποκαθιστᾷ δ' ἔτι μᾶλλον ἐπαίσθητὴν τὴν ταιαυτὴν εὐά-

ρεστον ἐντύπωσιν ἢ γενικὴ ἀποψὶς τῶν ἀγρίων ἐκείνων παραλίῳ τῆς Ἀκαρνανίας, τὰ ὅποια εἶναι εἰσέτι ὅποια ἦσαν καὶ ἐπὶ Θουκυδίδου. Οὐδεμία τῆς Ἑλλάδος χώρα ὑπῆρξεν ἀνεκαθεν τόσω δυσάρμοστος εἰς τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ἡθῶν. Ἀλλὰ θὰ εἰσδῶσῃ ἐπὶ τέλους καὶ ἐκεῖ ὁ πολιτισμός. Τὴν εἰσβολὴν τοῦ θὰ ἐπιταχύνωσιν αὐτὰ τὰ ἀτμόπλοια, τὰ ὅποια τετράκις τῆς ἐβδομάδος παραπλέουν τὰ παράλιά της, καὶ αἱ ὁδοὶ αἵτινες θὰ διασχίσωσιν ἐντὸς ὀλίγου τὰς φάραγγάς της. Ἴσως ὁ ξένος περιηγητὴς προκρίνει τὴν παρούσαν ἀγριότητα, ἀλλ' ὁ Ἕλλην λυπεῖται μὴ βλέπων πλειοτέρας Ζαβέρδας εἰς τοὺς πρόποδας τῶν μεγαλοπρεπῶν τούτων ὁρέων. Καθ' ὅλην τὴν ἀπόστασιν μεταξὺ Μύτικα καὶ Ζαβέρδας, παρεκτός ποιμενικῶν τινῶν καλυβῶν καὶ ἐνὸς παλαιοῦ μοναστηρίου, οὐδὲν ἄλλο ἴχνος εἶδα κατοικίας ἀνθρώπου. Ἀλλὰ καὶ τὸ μοναστήριον κεῖται τόσον ὑψηλά, ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιον ἐὰν κατοικεῖται ἢ ὄχι. Μοῦ ἐράνην ὅτι εἶδα ἓνα ἢ δύο καλογήρους, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἐξέλαβα ὡς βάσα κορμούς δένδρων ἡμικαύστους ἢ βράχους μαυρισθέντας ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ τοὺς ἀνέμους.

Μετὰ τὴν Ζαβέρδαν τὸ ἀτμόπλοιον προσορμίζεται εἰς τὸν μεσημβρινὸν τῆς Λευκάδος λιμένα Ἀλέξανδρον, ἐκεῖθεν δὲ μεταβαίνει εἰς Ἰθάκην, ὅπου διανυκτερεύει. Ἐπεθύμουν νὰ ἴδω τὴν Ἰθάκην, ἀλλὰ τὸ ἀτμόπλοιον φθάνει ἐκεῖ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἀποπλέει δὲ πρὸ τῆς ἀνατολῆς, ὥστε κατὰ συμβουλήν τοῦ πλοίαρχου ἀπεπιθάσθημεν εἰς Λευκάδα. Ἡ Πάρος ἐπιστρέφουσα ἐξ Ἰθάκης προσορμίζεται πρὸς βορρᾶν τῆς νήσου, παρὰ τὴν πόλιν, ὥστε αὖριον τὸ πρῶν ἐπιβιβαζόμεθα πάλιν.

Ἀπὸ τὸν λιμένα Ἀλέξανδρον ἐστείλαμεν διὰ λέμβου τοὺς σάκκους μας εἰς τὴν πόλιν τῆς Λευκάδος ἢ Ἀγίας Μαύρας, ἡμεῖς δ' ἐπορεύθημεν διὰ ξηρᾶς. Ἐτύχεῖς οἱ συνεπιβάται μας προλαβόντες κατέλαβον τὰς εἰς τὴν ἀποβάθραν περιμενούσας ἀμάξας, ὥστε ἐξεκινήσαμεν πεζοί. Ὁ περιπάτος ἦτο τερπνότατος, εἶχον δὲ καὶ συνοδοιπόρους εὐαρέστους, ἓνα νέον Λευκάδιον καὶ τὴν ἑρασμίαν ἀδελφὴν του, ὥστε δὲν ἦτο φόβος μὴ πλανηθῶμεν. Διήλθομεν ἀμπελώνας, ἐλαιῶνας, κήπους περιστοιχοῦντας ἐπαύλεις ἐξοχικᾶς— ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν του καὶ αἱ ἀηδόνες μᾶς ἐχαιρέτιζον μὲ τὸ γλυκὺ κελάδημά των— ἀριστερόθεν τὸ ὑψηλὸν καὶ καταπράσινον τῆς νήσου βουνὸν μᾶς ἔκλειε φαιδρῶς τὸν ὀρίζοντα, δεξιόθεν δὲ τὰ ὄρη τῆς Ἀκαρνανίας, πράσινα καὶ αὐτὰ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους, ἐφαίνοντο συνεχόμενα μὲ τὴν Λευκάδα.

Ἡ πόλις τῆς Λευκάδος δὲν ἔχει τὸν τύπον ἰταλικῆς πόλεως, ὡς ἡ Κέρκυρα ἢ ἡ Ζάκυνθος, ἀλλ' ἐνθυμίζει μᾶλλον τὴν Ἀνατολήν. Βλέπει

τις ὁμως ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι δὲν εὐρίσκεται εἰς πόλιν Τουρκικὴν, διότι αἱ ὁδοὶ εἶναι κανονικαί, καθαραί, τὸ δ' ἐξωτερικὸν τῶν οἰκιῶν μαρτυρεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὴν εὐημερίαν τῶν κατοίκων. Αἱ πλεῖσται αὐτῶν εἶναι ξύλιναί, μία μάλιστα τῶν συνοικιῶν ἀποτελεῖται ἀπὸ παραπήγματα ὁμοιάζοντα πρὸς στρατιωτικὰ καταλύματα. Αἱ ἐλαφραὶ αὐταὶ οἰκοδομαὶ ἀνηγέρθησαν μετὰ τὸν σεισμόν, ὅστις πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐπέφερε φοβερὰν καταστροφὴν ἐνταῦθα. Οἱ Λευκάδιοι κοιμῶνται ἡσυχώτεροι εἰς τὰς ξυλινὰς οἰκίας των. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι δὲν ἐπίκειται σεισμός ἀπόψε, διότι εἶναι λιθόκτιστον τὸ ξενοδοχεῖον τῆς καλῆς Κερᾶ Λ...

Υ. Γ. Ὁ δυστυχὴς ἀσθενὴς ἐξεψύχησεν ἀπόψε.

(Ἔπεται συνέχεια)

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΒΙΛΛΕΜΕΡ

(Μυθιστορία Γεωργίας Σάνδ.—Μετάφρασις Α. Β.)

Συνεχίει· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΓ'.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ὁ μαρκήσιος ἀπέκτησε τὴν πανουργίαν, τὴν σύντονον προσοχὴν καὶ τὴν ἡρεμον καὶ λεπτὴν ὀξυδέρκειαν ἀγρίου. Ἀνεκάλυψε τὸν σωλῆνα τῆς βρύσεως, ὅστις συνεκοινώνει πρὸς τὸν νεροχύτην τοῦ κάτω πατώματος.

Ἦτο μὲν κλεισμένος ὁ σωλῆν, ἀλλ' ὁ γύψος ὅστις τὸν περιέβαλλεν εἶχε πολλὰς βραγάδας. Προσεκόλλησεν ἐκεῖ τὸ οὖς του, καὶ ἀντελήφθη τῆς ὁμαλῆς καὶ μακρᾶς ἀναπνοῆς τοῦ Περάκ, ὅστις ἐκοιμᾶτο ἔτι.

Οὐδεμία λέξις, ὅσον ταπεινῶς καὶ ἀν ἐλέγετο, ἦτο δυνατὸν νὰ τοῦ διαφύγῃ. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἤκουσε τὴν Ἰουστίναν ἐγειρομένην καὶ λέγουσαν καθαρῶς τὰς λέξεις ταύτας:

—Ἐλα, σῆκω Περάκ. Ἡ πτωχὴ μας Καρολίνα δὲν ἐκοιμήθη βέβαια σὰν ἐσένα.

—Τί εἶνε μία νύκτα! εἶπεν ὁ Περάκ· ἔπειτα δὲν θὰ πάγω νὰ τὴν πάρω παρ' ἀφοῦ φύγη αὐτός!

Ἡ Ἰουστίνα ἠκροάσθη καὶ ὑπέλαθεν:

—Δὲν κινεῖται, ἀλλ' εἶπεν ὅτι ἐξυπνᾷ τὰ χαράγματα. Ὅπου καὶ ἀν ἦνε θὰ χαράξῃ. Θὰ φύγῃ χωρὶς νὰ πάρῃ τίποτε, τὸ εἶπε.

—Ἀδιάφορον, ὑπέλαθεν ὁ Περάκ, ἐγειρόμενος καὶ ἀκουόμενος ἤδη καλλίτερον, καίτοι ὠμίλει πολὺ σιγᾶ. Δὲν θέλω νὰ φύγῃ πεζός. Εἶνε πολὺ μακρὰ. Ὁ υἱός σου νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ τὸ ἄλογόν μου, καὶ ὅταν ἰδῶ πῶς ἔφυγε, θὰ κινήσω διὰ τὸ Λωσόν.